

Crăciunul mă doare

Emilia Amariei

Crăciunul mă doare și nu-i ca odată
Mă ninge pe suflet cu stele și nori
Cărări viscolite, nămeți prin ogradă,
Și-un strop colind străbătându-mi prin pori.

Aud clopoței , vin copiii cu „Steaua”,
Tătuca și mama bănuți zornăind
Și-mi cerne prin gânduri sălbatică, neaua
Prin minte-mi trec sănii și cai tropotind.

Și-mi dau cozonacii afar' din covată
E jarul încins și cuptoru-ncercat
Zicând „Tatăl nostru” la ușa-i curbată,
Cuvintele mamei prin vreme străbat.

Miroase-a vin fiert peste tot, și-a sarmale
Mă-ntorc să le văd pe cuptor aburind
Dar focul e stins și covețile-s goale
Sunt aburi din vremea trecută venind.

Cu nasul lipit de fereastra visării
Pe moșul cu cerbii din cer îl mai chem,
Chem aștrii sclipind pe întinderea zării
Dar toate se-adună mereu ca-ntr-un ghem.

Se-așterne o pace de cânt și lumină,
Omătul tot crește, secundele trec,
Adorm rătăcind prin povestea divină
În care copil peste timp mă petrec.